

РЕШЕНИЕ

№ 6151

гр. София, 11.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 10.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **5826** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 112, ал. 1, т. 4 от ЗЗ, във връзка с чл. 145 и сл. от АПК.

Делото е образувано по жалбата на ТП на НОИ, [населено място], представлявано от директора, против експертно решение № 0242 от заседание № 065 от 24.04.2013г. на Националната експертна лекарска комисия „Специализиран състав на НЕЛК по неврологични – 2-и състав”, с което е потвърдено частичното ЕР на ТЕЛК при МБАЛ – Л. № 2677-160/08.11.2012 г. Наведени са доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, поради съществени нарушения на процесуалните правила и на материалния закон. Конкретно се твърди, че извършено от ЛКК анулиране на издадения от същата болничен лист № 2969851 от 18.01.2010 г., МФ серия А-2008, издаден от Л. [фирма], [населено място] е било известно на лицето, на което е издаден същия, най-късно към дата 02.08.2010 г. и с оглед на образувани и приключили други съдебни и наказателни производства, поради което бил пропуснат преклузивния срок за оспорване по чл. 112, ал. 1, т. 2 от Закона за здравето и респ. последващото решение на ТЕЛК за отмяна на извършеното анулиране е недопустимо и незаконосъобразно. Твърди се, че били спазени изискванията на закона при извършване на анулирането. Иска от съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение.

Ответникът – Националната експертна лекарска комисия /НЕЛК/ чрез процесуалния

си представител изразява становище за неоснователност на жалбата по съображения, изложени в депозираните по делото писмени бележки.

Заинтересуваната страна Х. К. чрез проц. представител изразява в с.з. и в подробни писмени бележки излага становище за неоснователност на жалбата.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с доказателствата по делото, прецени доводите на страните и съобрази законосъобразността на оспорения административен акт, намира жалбата за ДОПУСТИМА като подадена от надлежна страна-заинтересувана страна в производството, в рамките на преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 112, ал. 1, т. 4 от ЗЗ.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

С експертно решение № 2677-160/08.11.2012 г. на ТЕЛК по общи заболявания при МБАЛ-Л., по жалба на Х. К., е отменено решение на ЛКК за анулиране болничен лист №2969851 от 18.01.2010 г., МФ серия А-2008, издаден от Л. [фирма], [населено място], на последната с мотива, че, съгласно чл. 19, ал. 2 от Наредбата за медицинска експертиза „нарушаването на режима, определен в издаден болничен лист, не се приема за самостоятелно основание за прекратяване на отпуска за временна работоспособност”. С решението се признава за валиден издадения болничен лист. По жалба на ТП на НОИ, [населено място], с експертно решение № 0242 от заседание № 065 от 24.04.2013г. на НЕЛК решението на ТЕЛК е потвърдено като е прието, че освидетелстваното лице е било в състояние на временна неработоспособност в периода, за който е издаден болничния лист.

По делото е представено заверено копие от анулирания болничен лист № 2969851, МФ серия А-2008 (л. 142) като същият е бил анулиран в деня на издаването му – 18.01.2010 г., поради неспазване на посочения режим домашен + амбулаторен (л. 91 от досието). Самият болничен лист е анулиран, посредством поставяне върху бланката на две диагонални черти, надпис „анулиран” и положени подписи от членовете на комисията, на основание чл. 49, ал. 6 от Наредбата за медицинската експертиза на работоспособността /отм.-18.05.2010 г./ и съгласно действащата към момента норма на чл. 49, ал. 1 и 3 от същата.

В последствие са извършени проверки от Р. – Л., Р. – Л. и Л., във вр. с подадени молби от К. за проверка, във вр. с отказ за изплащане на обезщетения. В постановлението на Л. /л. 131/ е посочено, че е имала съмнения за това, дали е имала редовно издаден болничен лист, но не била уведомявана за анулирането му. В писмо от 29.07.2010 г. /л. 133/ директора на Р.-Л. уведомява същата за извършена проверка, при която е установено анулирането на посочения болничен лист. По делото се твърди от жалбоподателя, че това писмо било редовно връчено на К., но видно от завереното копие на същото, на гърба му е отразена единствено дата, но не и подпис на лицето. Съдът намира при тези доказателства, че същата никога не е била уведомявана в писмен вид или по някакъв друг начин за анулирането на издадения ѝ на 18.01.2010 г. болничен лист, нито ѝ е било връчено копие на решението на ЛКК за анулиране или пък копие на бланката, с отразено анулиране. Впоследствие, във връзка

с откази за изплащане на обезщетения за неработоспособност, по жалба на същата, са водени съдебни производства, приключили с влезли в сила решения, с които са отхвърлени жалбите ѝ. По настоящото дело липсват доказателства по какъв начин и кога К. е била запознавана със същите.

Въз основа на изложеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав прави следните правни изводи:

Експертно решение № 0242 от заседание № 065 от 24.04.2013г.г. на НЕЛК, предмет на настоящото производство, е издадено от компетентен орган, съгласно разпоредбата на чл. 49, ал. 1 от ПУОРОМЕРРКМЕ от специализиран състав по неврологични заболявания на НЕЛК, определен съобразно водещата диагноза.

Оспореното експертно решение е издадено в установената от закона форма и при правилно приложение на процесуалния закон. Същото е постановено в производство по обжалване на експертно заключение на ТЕЛК, при условията на чл. 50, ал. 1 от ПУОРОМЕРРКМЕ по документи и при спазване на разпоредбата на чл. 45, ал. 4 от същия като административният орган се е произнесъл по същия болничен лист, по който се е произнесла и ТЕЛК.

В хода на производството не са ангажирани доказателства, които да опровергават направените от специализирания състав на НЕЛК изводи относно правомерността на издадения на 18.01.2010 г. болничен лист. Правилни са изводите, относно извършени нарушения в хода на процедурата по анулиране на същия. Разпоредбата на чл. 49, ал. 1 от НМЕР /отм./ предвижда следното: „Органите на експертизата, издали неправомерно болнични листове, имат право сами да ги анулират до изплащане на обезщетения по тях, при условие че осигуреният не възразява.” И. последното от кумулативно предвидените изисквания – осигуреният да не възразява, т.е. да бъде надлежен уведомен и да го заяви в писмен вид, не е налице в случая. Както се установи по делото К. не е била уведомена в писмен вид нито за започнало адм. производство за анулиране на издадения болничен лист, нито за решението на ЛКК, постановено в този смисъл, последвано от фактическото действие по анулирането. Всъщност, тази процедура по анулиране би следвало да се тълкува в полза на лицето, в чиято полза се издава болничния лист, а не и в негов ущърб. При наличие на нарушения на режима се предвижда отделен акт за прекратяване на отпуска за временна нетрудоспособност, което не води автоматично до анулиране на болничния лист. За всички други заинтересувани лица остава възможността от оспорване по реда на чл. 49, ал. 2 от Наредбата и по реда на чл. 112 от ЗЗ. В тази връзка възражението на жалбоподателя в смисъл, че жалбата нямало как да бъде подадена в срок от К. е неоснователно. За същата издаването на болничния лист е с позитивни последици и в случаите, когато той е редовно издаден, за нея не съществува правен интерес от оспорването му. За нея обаче е налице такъв по отношение оспорването на анулирането му, в предвидените в чл. 112 от ЗЗ срокове, именно предвид липсата на изплатено обезщетение по същия. Да се приеме обратното, тълкувайки буквално нормата на чл. 49, ал. 2 от НМЕР/отм./ - предвид липсата на изплатено обезщетение да се прегради възможността от оспорване на акта, с който е отменен този, представляващ основание за изплащането на обезщетение, е в противоречие с духа и

буквата на закона. Всички индивидуални административни актове, с които се засягат права и законни интереси на лицата, съгласно чл. 145 от АПК и специалната разпоредба на чл. 112 от ЗЗ подлежат на оспорване по съответния ред.

По отношение на допустимостта на производството пред ТЕЛК, респ. НЕЛК и спазването на сроковете по чл. 112 от ЗЗ, които безспорно са преклузивни и погасяват потестативното право на оспорване, съдът намира следното: Дори и да се приеме, че под някаква форма към 2010 г., К. е узнала за извършено анулиране или някаква нередовност на издадения ѝ на 18.01.2010 г. болничен лист, то това не би могло да се счита за редовно уведомяване по реда предвиден в чл. 61 от АПК. По делото липсва доказателство за удостоверено с подпис на длъжностно лице уведомяване на лицето за съдържанието на акта както и редовно връчено по реда на глава 6 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК съобщение за издаването му. Нещо повече, законодателят, в разпоредбата на чл. 112, ал. 1, т. 2 от ЗЗ е предвидил оспорването на решенията на ЛКК да се прави в 14-дневен срок от получаването им пред ТЕЛК. Т.е., изискванията за съобщаване на акта са в по-голям обем от предвиденото в чл. 61 от АПК, съгласно тази специална норма, с оглед характера на охраняваните социални права и предвижда изрично получаване, респ. връчване на решението на ЛКК. Целта е запознаване на адресата с неговото съдържание, което е абсолютна законова предпоставка, за да започне да тече срока за оспорването му. Всякакво узнаване под някаква форма – устна или дори писмена, за издаването на този акт, без да се уведоми лицето по съответния ред за неговото съдържание, не поставя начало на този срок. Ето защо съдът намира, че към момента на подаване на жалбата от адресата на решението на ЛКК, срокът по чл. 112 за оспорването му не е бил изтекъл. С оглед редовно упражненото право на оспорване, въз основа на което е образувано производството пред ТЕЛК, приключило с издаване на оспореното решение, неоснователно е възражението на жалбоподателя за незаконосъобразност, поради недопустимост.

Що се отнася до възражението по отношение на изтичането на тримесечния срок по чл. 113, ал. 1 от ЗЗ, същият касае производство по отмяна по собствена инициатива – служебно от горестоящия орган, а не какъвто е настоящия случай – по жалбата на лицето по чл. 112 от ЗЗ, поради което същото е неоснователно.

При липсата на нарушение на процесуалния закон и на материалния закон при издаване на процесното решение на НЕЛК и потвърденото със същото решение на ТЕЛК, съдът намира, че жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото, на ответната страна следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева. От заинтересуваната страна Х. К. разноски не се претендират и такива не следва да бъдат присъдени.

Предвид изложените съображения, Административен съд София-град, Второ отделение, ЗС състав, на основание чл. 172 от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на ТП на НОИ, [населено място], представлявано от директора, против експертно решение № 0242 от заседание № 065 от 24.04.2013 г. на Националната експертна лекарска комисия „Специализиран състав на НЕЛК по неврологични – 2-и състав”, с което е потвърдено частичното ЕР на ТЕЛК при МБАЛ – Л. № 2677-160/08.11.2012 г.

ОСЪЖДА, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, ТП на НОИ, [населено място] да заплати на на Националната експертна лекарска комисия, [населено място] разноси по делото, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: